

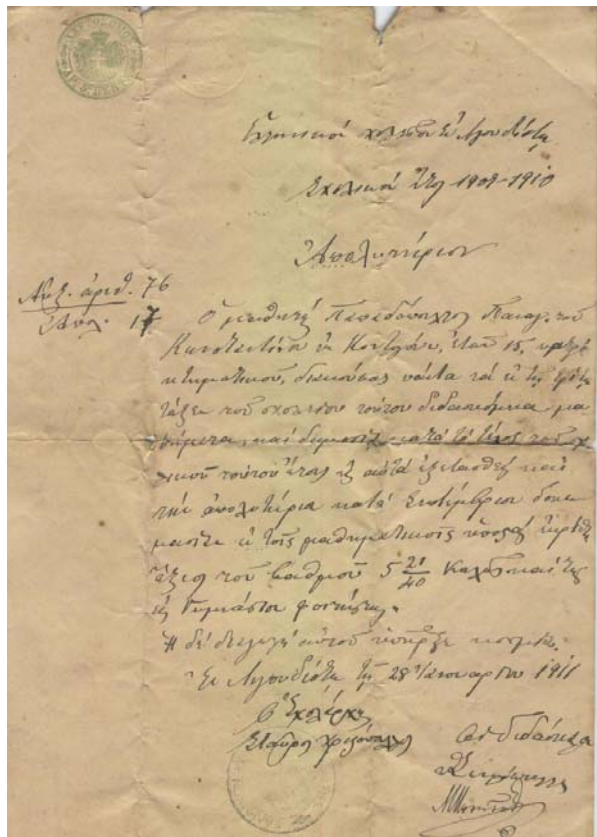
Παπαδόπουλος Παναγιώτης: Ο άνθρωπος που έγραψε ιστορία

Κάποιοι ισχυρίζονται ότι η ιστορία γράφεται από τους ειδικούς, τους επιστήμονες, τους ανθρώπους που κατέχουν τη γνώση. Ναι, δεν ισχυριζόμαστε το αντίθετο. Έχει, όμως, μεγάλη αξία για εμάς η ιστορία όταν γράφεται από τους ίδιους τους πρωταγωνιστές. Από τα παλικάρια του λαού μας που συμμετείχαν στα κελεύσματα της πατρίδας και έδωσαν την ψυχή τους και τη ζωή τους πολλές φορές στα ιστορικά γεγονότα της εποχής τους. Ένα τέτοιο παλικάρι ήταν και ο Παπαδόπουλος Παναγιώτης του Κωνσταντίνου από το χωριό Κοντογόνι, που είχε γεννηθεί, το 1897 και έλαβε μέρος σε δυο πολέμους. Στην εκστρατεία στη Μεσημβρινή Ρωσία το 1919 και στη Μικρασιατική Εκστρατεία την περίοδο 1920-1922. Η προσφορά του στην πατρίδα ήταν ανεκτίμητη. Έκανε, όμως, και κάτι που έχει ακόμη μεγαλύτερη αξία. Κατέγραφε ένα λεπτομερές το ημερολόγιο του 1ου Συντάγματος στο οποίο υπηρετούσε ως Λοχίας. Έγραφε δηλαδή ο ίδιος ιστορία και μάλιστα από πρώτο χέρι. Έφτιαξε ένα ιστορικό αρχείο γεγονότων πράγματι εντυπωσιακό, που σήμερα βρίσκεται στα χέρια του γιου του Νικολάου Παπαδόπουλου που κατοικεί στους Αγίους Αποστόλους. Διαφύλαξε ημερήσιες διαταγές, προαγωγές και παρασημοφορήσεις. Κατέγραψε τα ονόματα των συμπολεμιστών του καθώς και τι τους μάθαιναν για τα οπλικά συστήματα της εποχής τους. Όλο αυτό το αρχείο σκαναρίστηκε και έγινε ένα ηλεκτρονικό αρχείο για να αντέξει στο φθοροποιό χρόνο. Ας γυρίσου-

με, όμως, πίσω στον αγωνιστή Παναγιώτη Παπαδόπουλο. Έναν υπέροχο άνθρωπο που γεννήθηκε και μεγάλωσε στο βελανιδосκέπαστο Κοντογόνι. Ήταν από τους λίγους της εποχής του που γνώριζε γράμματα. Είχε μάλιστα αποφοιτήσει από το σχολαρχείο Χώρας. Παντρεύτηκε την Ελένη Κοσμοπούλου από το χωριό Αληκοντούζι και απέκτησαν έξι παιδιά: τη Φωτεινή, την Αλεξάνδρα, τον Κωνσταντίνο, τον Πέτρο, το Βασίλη και το Νίκο. Πέθανε το 1982.

Απολυτήριο Παναγιώτη Παπαδόπουλου

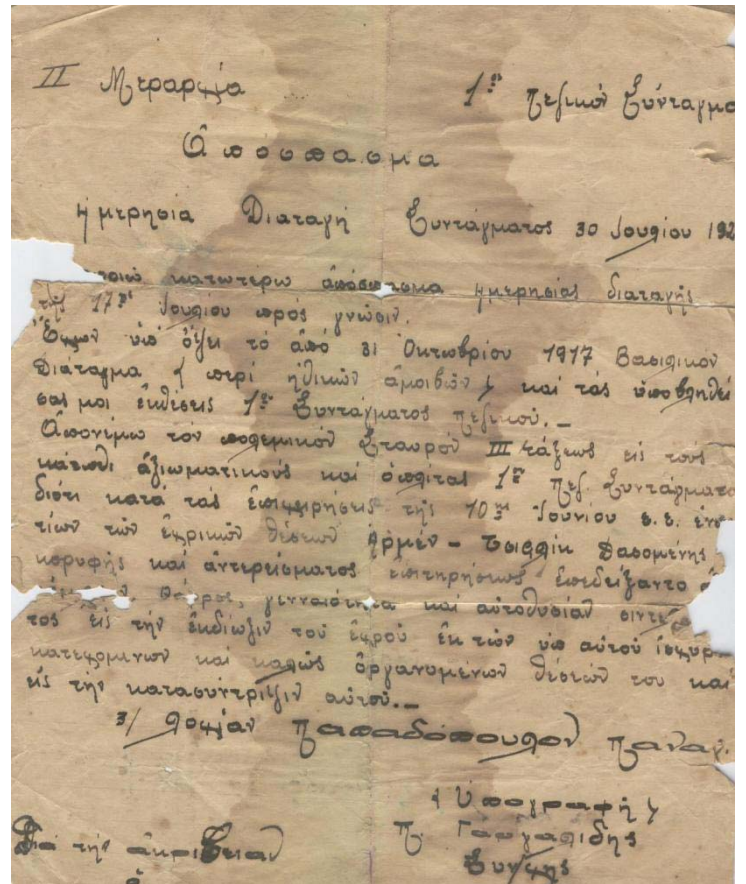

Μπορεί τα χωριά μας να είναι μικρά και άγονα. Μπορεί η ζωή διαχρονικά να ήταν και να είναι δύσκολη για τους μόνιμους κατοίκους. Μπορεί ο επιούσιος να έβγαινε και να βγαίνει με τεράστιες δυσκολίες. Αυτά, όμως, τα εμπόδια δε στάθηκαν ικανά στους δημιουργικούς κατοίκους των χωριών μας να προοδεύσουν παντού. Ακόμα και στα δύσκολα χρόνια, τα πέτρινα χρόνια, που να τελειώσεις το δημοτικό σχολείο ήταν ένας άθλος, οι κάτοικοι των χωριών μας έρεπαν προς τη μάθηση γι' αυτό και έφτιαξαν με προσωπική εργασία σε όλα τα χωριά μας σχολεία. Λίγοι, όμως, ήταν αυτοί που τελείωναν το σχολαρχείο. Ανάμεσα σ' αυτούς και ο Παπαδόπουλος Παναγιώτης του Κωνσταντίνου από το Κοντογόνι. Σήμερα παρουσιάζουμε το απολυτήριο του σχολαρχείου Λιγουδίστης του έτους 1909-1910. Αυτά τα έγγραφα που σώθηκαν τόσα χρόνια έχουν την δικιά τους ιστορική αξία γι' αυτό και τα δημοσιεύουμε με μεγάλη ευχαρίστηση.

Ο Σύνδεσμος «Τέλλος Αγρας»

«Αγρας» και το χωριό Βλάση Όλοι γνωρίζουμε ότι όταν το Βλάση σταμάτησε να τροφοδοτείται με νερό από τη βρύση που είναι στο κάτω μέρος του χωριού, τότε εντάχθηκε στο σύνδεσμο «Τέλλος Αγρας» που κατασκεύασε ένα δίκτυο ύδρευσης από τις πηγές που βρίσκονται στο χωριό Αληκοντούζι. Το δίκτυο ύδρευσης έφτασε και υδροδότησε μέχρι και τους Γαργαλιάνους. Φυσικά συμπεριέλαβε και αρκετά χωριά. Στο σύνδεσμο είναι ενταγμένα δύο χωριά της Βουφράδας, το Βλάση και το Μηλιώτη, πέντε χωριά του δήμου Παπαφλέσσα, ένα χωριό του δήμου Χίλιχωριών και ένα χωριό του δήμου Νέστορος. Αυτός ο σύνδεσμος έχει πλέον τη δικιά του ιστορία αφού έχει κλείσει αρκετά χρόνια ζωής. Το κυριότερο πρόβλημα που αντιμετωπίζει είναι το γεγονός ότι αρκετά χιλιόμετρα του δικτύου του είναι με σωληνώσεις κατασκευασμένες από αμίαντο που σήμερα η επιστήμη δηλώνει κατηγορηματικά ότι είναι καρκινογόνος. Ένα δεύτερο πρόβλημα είναι ότι ο χρόνος έχει αφήσει τα σημάδια του στο δίκτυο που σε πολλά σημεία του είναι σαθρό και μεγάλες ποσότητες πολύτιμου νερού χάνονται άσκοπα. Πάντως, για τα χωριά Βλάση και Μηλιώτη η γεώτρηση που έχει γίνει στην Παλιόβρυση θα έρθει αρωγός στο δίκτυο του συνδέσμου και θα επιλύσει βασικές ανάγκες των χωριών μας.

Απονομή Πολεμικού Σταυρού στον Π. Παπαδόπουλο

10 Ιουνίου 1920. Η σκληρή μάχη ενάντια στις εχθρικές θέσεις Αρμέν-Τσιφλίκ Δασομένης μόλις έχουν τελειώσει με νικητές και τροπαιοφόρους τα παλικάρια μας. Ανάμεσα σ' αυτούς τους ήρωες και ο Λοχίας Παναγιώτης Παπαδόπουλος από το Κοντογόνι που υπηρετούσε τότε στο 1ο Σύνταγμα Πεζικού της 2ης Μεραρχίας. Σ' αυτή τη μάχη υπερέβαλλε του εαυτού του. Αψηφούσε τον εχθρό και έγραφε τη δική του ιστορία. Λίγο καιρό αργότερα στις 30 Ιουλίου 1920 η πατρίδα μας ήρθε να αναγνωρίσει και επίσημα την προσφορά του Παναγιώτη

Παπαδόπουλου και του απένειμε τον Πολεμικό Σταυρό 3ης Τάξεως γιατί επέδειξε «..θάρρος, γενναιότητα και αυτοθυσία συντελώντος εις την εκδίωξιν του εχθρού εκ των υπ' αυτού ισχυρών κατεχομένων και καλώς οργανωμένων θέσεών του και εις την κατασύντριψιν αυτού». Αυτά μεταξύ των άλλων αναφέρει για τον Παναγιώτη Παπαδόπουλο του Κωνσταντίνου το απόσπασμα της ημερήσιας διαταγής του 1ου Συντάγματος Πεζικού που υπογράφει ο Συνταγματάρχης Γαργαλίδης και που για πρώτη φορά φέρνει στο φως η εφημερίδα μας.

Μάστορας Ιωάννης:

Διατέλεσε για πολλά χρόνια πρόεδρος στο Βλάση

Ο Μάστορας Ιωάννης του Αθανασίου γεννήθηκε στο Βλάση το 1902. Παντρεύτηκε τη Μαυρούλη Παναγιώτα του Νικολάου που είχε γεννηθεί το 1900 στο Βλαχόπουλο και απέκτησε τα αγόρια Αθανάσιο το 1927, Νικόλαο το 1929, Αντώνιο το 1932, Ηλία το 1941 και τα κορίτσια Κωνσταντίνη το 1934 και Δέσποινα το 1937. Έντονη προσωπικότητα ασχολήθηκε με τα κοινά και ιδιαίτερα με την Τοπική Αυτοδιοίκηση. Διαδέχτηκε στην προεδρία της κοινότητας τον Κοτσόβολο Ιωάννη του Αναστασίου. Το μεγαλύτερο μέρος της θητείας του το έκανε προπολεμικά αλλά έμεινε στο πηδάλιο της κοινότητας έως το 1946. Οι πληροφορίες αναφέρουν ότι έγινε πρόεδρος και αργότερα. Δυστυχώς η κοινότητα μας δε διαθέτει αρχείο ώστε να μπορέσουμε να διασταυρώσουμε τις όποιες πληροφορίες συγκεντρώνουμε. Το έργο του στην κοινότητα ήταν σημαντικό. Βοήθησε στη διάνοιξη δρόμων και στη συντήρηση του οδικού άξονα που οδηγούσε στην Καλαμάτα και βρισκόταν εντός των γεωγραφικών ορίων του χωριού μας. Η διάνοιξη δρόμων και η συντήρησή τους ήταν μια δύσκολη υπόθεση αφού γίνονταν με πρωτόγονα μέσα και με προσωπική εργασία των κατοίκων του χωριού μας. Κατά τη διάρκεια της ιταλογερμανικής κατοχής βοήθησε στη διανομή των λίγων εφοδίων που έστειλε στο χωριό ο Ερυθρός Σταυρός. Μετακατοχικά ως πρόεδρος ανέλαβε τη διανομή της αμερικάνικης βοήθειας που έφερε την ονομασία OYNDRΑ.